

Пурсишҳо ва посухҳо

Дафтари хифз ва нашри осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Ақойид

Шинохти халифаи Худованд дар замин;

**Ахволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари
хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва
саллам ва ҳурмати онон**

Нависандаи пурсиш:

Усмоналӣ

Шинохти халифани Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Нависандаи пурсиш: Усмоналӣ

Тарихи пурсиш: 11/07/2017

Назари аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ дар бораи саҳоба чист? Оё саҳобаро монанди аҳли суннат одил медонанд ё монанди равофиз муртад? Мушаххасан дар бораи ҳазрати Абубакр, Умар ва Усмон ва дар бораи ҳазрати Оиша чи назаре доранд? Лутфан бидуни тақия бигӯед то назари эшон барои мо маълум шавад; Чун бархӣ назароти эшон наздик ба назароти равофиз ва бархӣ назароти эшон наздик ба назароти аҳли суннат аст.

Посуҳ ба пурсиши шумораи: 2

Тарихи посуҳ ба пурсиш: 17/07/2017

Назароти аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъолло, назароти аҳли суннат ё аҳли ташаюъ нест, бал назароти Худованд ва Паёмбари Ёст ки дар Қуръон ва суннат мунъакис шуда ва мумкин аст гоҳе ба назароти аҳли суннат ва гоҳе ба назароти аҳли ташаюъ наздиктар бошад; Чароки мумкин аст гоҳе назароти аҳли суннат ва гоҳе назароти аҳли ташаюъ ба назароти Худованд ва Паёмбари Ё наздиктар бошад ва бо ин васф, на метавон эшонро ба сабаби бархӣ назароти наздиктараш ба назароти аҳли суннат суннӣ донист ва на метавон эшонро ба сабаби бархӣ назароти наздиктараш ба назароти аҳли ташаюъ шиъа. Бадин сон назари эшон дар бораи саҳоба низ назари аҳли суннат ё аҳли ташаюъ нест, бал назари Худованд ва Паёмбари Ёст ки дар Қуръон ва суннат мунъакис шуда ва он ҳамоно ин аст ки саҳоба ба маънои ёрони мусалмони Паёмбари Ислоҳ, аз он ҳайс ки дар гаравидан ба ӯ бар дигарон пешӣ гирифтанд ва бо молу чони худ аз ӯ ҳимоят карданд ва китобу суннати ўро пос доштанд ва ба дигарон интиқол доданд, дорои фазилат ҳастанд ва ҳаққи азиме бар ояндагон доранд ва аз ин рӯ, эҳтиром ба онон ва истиффор барои онон вочиб аст ва аз он ҳайс ки инсонҳой ғайри маъсум буданд, дар маърази хато, нисён ва маъсият қарор доштанд ва таъбан тақлид аз онон ба маънои пайравӣ аз онон бидуни имл ба далилашон аз Қуръон ва суннат, чойиз нест ва ин назарӣ мӯътадил ба дур аз ифроти аҳли суннат ва тафрити аҳли ташаюъ аст ки аз Қуръон ва суннат дониста мешавад; Чароки

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Ахволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

Худованд ва Паёмбари Ё аз як сӯ саҳобаро ситойиш кардаанд ва аз сӯи дигар дар бораи хато, нисён ва маъсияти онон сухан гуфтаанд ва бо ин васф, чорае чуз таваҷҷуҳ ба ҳар ду ҷанбаи онон бо таваҷҷуҳ ба ҳар ду баҳши суханони Худованд ва Паёмбари Ё вучуд надорад ва ин коре аст ки аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъолло анҷом дода; Чунонки фармудааст:

<Ин таваҳҳуми аҷиб ки ихтилофи асҳоби Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам бо якдигар, танҳо бар пояи иҷтиҳоди мутафовити онон дар Ислому буда, бархоста аз тағофулӣ амди дар бораи ҳақоқиқ торихӣ аст ва баҳрае аз воқеъият надорад; Чароки мусалламан онон низ бо вучуди мусоҳибаташон бо Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам, инсонҳои оддӣ ва дар маърази хато ва нисён буданд ва аз ҳеҷ ҷои шаръ, исмати онон собит намешавад; Балки адами исмати онон бо таваҷҷуҳ ба ихтилофашон бо якдигар, возеҳ аст ва зоҳиран ихтилофе низ миёни мусалмонон дар бораи он нест. Ҳамчунонки адолати ҳамаи онон ҳаргоҳ ба маънои адами фисқи ҳамаи онон бошад, бо зуҳури фисқи барҳӣ аз онон ба сабаби иртиқоби қабӯири мусаллам ва ғайри қобили таъвиле монанди қатл, бағӣ, зино, сирқат, қазф, шурби хамр, фирор аз ҷиҳод ва дурӯғ бастан бар Худо ва Паёмбар мунтафӣ аст, то ҷое ки исрор бар он, муқобила дар баробари маҳсус шумурда мешавад; Ҳамчунонки тақзиби суханони Худованд дар бораи онон ва ифтироъ бар Ёст; Зеро Худованд агар ҷи бисёрӣ аз ононро ба сабаби қорҳои ҳубашон ситойиш карда, ҳаргиз ҳамаи ононро барои ҳамеша ва ба сурати беқайд ва шарт таъдил накарда ва аз ҷунин қори номаъқул ва дурӯғи бузурге муназзаҳ буда, балки ошқоро барҳӣ аз ононро ба сабаби қорҳои бадашон маломат ва тавбиҳ намудааст; Чунонки ба унвони мисол, барҳӣ аз ононро гуноҳқороне шумурда ки ба гуноҳони худ иқрор доранд ва қорҳои ҳубро бо қорҳои бад омехтаанд [Тавбв/ 102] ва аз лағзиши барҳӣ аз онон дар асари дастандозии шайтон ва гуноҳоне ки дастхашон пеш фиристода хабар дода [Оли Имрон/ 155] ва барҳӣ аз

Шинохти халифани Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

ононро танҳо дӯстдори дунё дониста [Оли Имрон/ 152] ва аз касоне дар миёни онон ёд карда ки ҳар чанд Ислом овардаанд, имон ба дилхояшон роҳ наёфта [Ҳучарот/ 14] ва иртиботи дӯстона ва махфиёнаи барҳишон бо душманони Исломо ошкор сохта ва ононро ба сабаби он дар гумроҳӣ дониста [Мумтаҳина/ 1] ва барҳӣ аз ононро ба дурӯғгӯӣ барои фирор аз чиҳод муттаҳам сохта [Аҳзоб/ 13] ва аз касоне дар миёни онон хабар дода ки бар Паёмбар дар бораи атоёяш хӯрда мегирифтанд ва агар ба онон мебахшид аз ӯ хушнуд мешуданд ва агар ба онон намебахшид бар ӯ хашм мегирифтанд [Тавба/ 58] ва барҳӣ аз ононро касоне шумурда ки он Ҳазратро озор медоданд [Тавба/ 61] ва аз вучуди мунофиқоне дар миёни онон хабар дода ки танҳо Худованд ононро мешиносад ва Расули Худо низ бо онон ошно нест [Тавба/ 101] ва аз имкони иртидоди барҳӣ аз онон пас аз он Ҳазрат [Моъида/ 54] ва вучуди зинокорон [Нур/ 2] ва сориқоне [Моъида/ 38] дар миёни онон хабар дода ва гурӯҳе аз ононро ба сабаби қазфи ҳамсари он Ҳазрат гуноҳкор дониста ва ваъдаи азобӣ азим дода [Нур/ 11] ва сариҳан барҳӣ аз ононро беақл [Ҳучарот/ 4] ва барҳӣ дигарро фосиқ дониста [Ҳучарот/ 6] ва барҳӣ аз онон ки ҳамсари он Ҳазрат будандро низ ба нофармонӣ ва ифшои асрори он Ҳазрат ва ҳатто тавтиъа бар зидди ӯ муттаҳам намуда ва ба ҳамсарони Нух ва Лут ташбеҳ карда [Таҳрим/ 3] ва азоби ононро дар сурати анҷоми корӣ зишт, ду баробари дигарон шумурдааст! [Аҳзоб/ 30] Рӯшан аст ки шинохти асҳоби Расули Худо саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам бидуни таваҷҷуҳ ба ин бахш аз суҳанони Худованд дар бораи онон ва танҳо бо таваҷҷуҳ ба дигаре ки дар ситойиши онон аст, ноқис ва гумроҳ кунанда аст; Чунонки Худованд фармудааст: ﴿أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ ۚ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ ۗ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ ۗ﴾ [Бақара/ 85]; <<Оё пас ба бахшӣ аз китоб имон меоваред ва ба бахшӣ дигар кофир мешаваед?! Пас сазой касе аз шумо ки ин корро мекунад чист чуз хорӣ дар зиндагии дунё ва инки дар рӯзи

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

киёмат ба ашадди муҷозот боз гардонда шаванд?!>>. Аз инҷо дониста мешавад ки эҳтиром ба асҳоби Расули Худо саллаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам агар чи ба иқтизои хидматашон ба он Ҳазрат, корӣ хуб ва боиста аст, ҳаргиз ба маънои нодида гирифтани бахшӣ аз суҳанони Худованд ва дуруғ гуфтан дар бораи онон нест ва рӯшан аст ки эътироф ба хатоҳои онон бо таъя бар ақл ва шаръ, бе эҳтиромӣ ба онон шумурда намешавад; Бал эҳтиром ба ақл ва шаръ аст ва бе эҳтиромӣ ба онон, танҳо сабби онон аст ки ақлан ва шаръан кори зишт ва нораҷост.> (Бозгашт ба Ислом, с192 то 195. Ва ҳамчунин, бингаред ба: Ҳамон, лузуми эҳтиром ба асҳоби Паёмбар, с276)

Бинобарин, аҳли суннат бояд аз Худованд битарсанд ва даст аз ифрот дар бораи саҳоба бардоранд ва ононро инсонҳои ғайри оддӣ ки дучори хато, нисён ва маъсият намешаванд надонанд ва аз онон тақлиди кӯр кӯрона накунанд, балки аз корҳои дурусти онон улғу бигиранд ва аз корҳои нодурусти онон бипарҳезанд; Чароки Худованд ба ин шева амр карда ва фармудааст: **﴿وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ﴾** **﴿مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾** (Тавба/ 100); <<Ва пешӣ гирифтагони нахустин аз муҳочирон ва ансор ва касоне ки аз онон дар некукорӣ пайравӣ карданд, Худованд аз онон розӣ шуд ва онон аз ӯ розӣ шуданд ва барояшон бихишхоеро фароҳам сохт ки аз зерашон нахрҳо чорӣ аст, дар он ҷовидон ҳастанд, ин пирӯзии азиме аст>>; Бо таваҷҷуҳ ба инки пайравиро аз як сӯ ба **﴿السَّابِقُونَ السَّابِقُونَ﴾** **﴿مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ﴾**; <<Пешӣ гирифтагони нахустин аз муҳочирин ва ансор>> маҳдуд доштааст ва онон барҳӣ аз муҳочирон ва ансор ҳастанд ва на ҳамаи онон ва на ҳеҷ як аз касоне ки баъд аз фатҳи Макка Ислом оварданд ва қаҳран аз муҳочирон ва ансор набуданд ва аз сӯй дигар ба **﴿إِحْسَانٍ﴾**; <<Некукорӣ>> маҳдуд доштааст ва он барҳӣ аз корҳои <<Пешӣ гирифтагон аз муҳочирин ва ансор>> аст ки бо Қуръон ва суннат созгорӣ доштааст ва на ҳамаи корҳои онон; Ҳамчунонки аҳли ташаъуъ бояд аз Худованд битарсанд ва даст аз тафрит дар бораи саҳоба бардоранд ва нақши онон дар пирӯзии Ислом бар куфр ва густариши тавҳид дар ҷаҳонро ба расмият

шиносанд ва арҷ ниҳанд ва бо лиҳози ҳимояти онон аз Паёмбар дар рӯзҳои саҳт ва пурхатаре монанди рӯзҳои Шаъби Абӣ Толиб ва рӯзҳои ҳичрат ва рӯзҳои чиҳод, эҳтироми ононро нигоҳ доранд ва барои хатоҳо ва гуноҳонашон истиғфор кунанд ва кинаяшонро ба дил нагиранд; Чароки Худованд ба ин шева амр карда ва пас аз ситойиши муҳочирин ва ансор фармудааст: ﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ (Ҳашр/10); <<Ва касоне ки пас аз онон омаданд меғўянд; Парвардигоро! Мо ва бародаронамон ки бар мо дар имон пешӣ гирифтандро биёмўрз ва дар дилҳоямон кинае аз касоне ки имон оварданд қарор наҳе, Парвардигоро! Ту раъуф ва меҳрубонӣ>>; Бо таваҷҷуҳ ба инки он аз як сў ҳамаи муҳочирон ва ансорро дар бар мегирад ва аз сўи дигар ба маънои адами ҷавози саббу лаъни онон аст; Чароки саббу лаъни онон қатъан бо истиғфор барои онон онон зиддият дорад ва мунтаҳо дараҷаи <<Ғил>> яъне <<Кина>> маҳсуб мешавад, дар ҳоле ки насх ё таҳсиси он бо истинод ба барҳӣ ривоёти воҳид ва мутаъориз дар манобеъи шиъӣ ҷойиз нест; Зеро бинобар мабнои аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъолло, насх ё таҳсиси Куръон бо ривоёт имкон надорад (Бингаред ба: Бозгашт ба Ислом, с238 ва 239) ва ин назари ҳақиқии аҳли байт ва назари ҳақиқии аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъолло аст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«دَخَلَ عَلَى الْمَنْصُورِ رَجُلٌ فَسَأَلَهُ عَنْ أَبِي بَكْرٍ وَ عُمَرُ وَ عُثْمَانُ، فَقَالَ لَهُ: مِنْ أَيِّ الْبِلَادِ أَنْتَ؟ قَالَ: مِنْ إِيْرَانٍ، فَقَالَ: أَنْتَ مِنْ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ يُزْعَمُونَ أَنَّهُمْ شِيعَةُ أَهْلِ الْبَيْتِ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: اجْلِسْ فَسَأَجِيبُكَ عَمَّا سَأَلْتَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ، فَجَلَسَ الرَّجُلُ حَتَّى دَخَلَ النَّاسُ وَ ارْزَحَمُوا فِي الْبَيْتِ، فَكَلِمَهُمُ الْمَنْصُورُ فِيمَا يَشَاءُ ثُمَّ قَالَ: قَدِمَ الْمَدِيْنَةُ قَوْمٌ مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ فَجَلَسُوا إِلَى عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ فَذَكَرُوا أبا بَكْرٍ وَ عُمَرَ فَحَمَسُوا مِنْهُمَا ثُمَّ ابْتَرَكُوا فِي عُثْمَانَ ابْتِرَاكًا فَقَالَ لَهُمْ عَلِيٌّ بِنُ الْحُسَيْنِ: أَخْبِرُونِي أَنْتُمْ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أَخْرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ يَتَتَعُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ أَوَّلِيكَ هُمُ الصَّادِقُونَ؟ قالوا: لَسْنَا مِنْهُمْ، قَالَ: فَانْتُمْ مِنَ الَّذِينَ تَبَوَّأُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ؟ قالوا: لَسْنَا مِنْهُمْ، قَالَ: أَمَّا أَنْتُمْ فَقَدْ تَبَرَّأْتُمْ مِنَ الْفَرِيقَيْنِ أَنْ تَكُونُوا مِنْهُمْ وَ أَنَا أَشْهَدُ أَنَّكُمْ لَسْتُمْ مِنَ الْفَرِيقَةِ الثَّالِثَةِ ﴿الَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾، ثُمَّ قَالَ: قَوْمُوا عَنِّي لَا

«Марде бар Мансур ворид шуд, пас аз ӯ дар бораи Абубакр ва Умар ва Усмон пурсид, пас ба ӯ фармуд:

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

Ту аз кадом сарзамин ҳастӣ? Гуфт: Аз Эрон, фармуд: Ту аз инҳое ки мепиндоранд шиъаи аҳли байтанд? Гуфт: Оре, фармуд: Биншин, ҷавоби суъолатро хоҳам дод ин шоъ Аллоҳ, пас мард нишаст то инки мардум ворид шуданд ва дар хона издиҳом карданд, пас Мансур бо онон дар бораи чизе ки меҳост сухан гуфт ва сипас фармуд: Гурӯҳе аз аҳли Ироқ ба Мадина омаданд, пас назди Алӣ ибни Ҳусейн нишанстанд, пас Абубакр ва Умарро ёд карданд ва ба он ду бад гуфтанд ва сипас дар Усмон афтоданд, пас Алӣ ибни Ҳусейн ба онон фармуд: Ба ман хабар диҳед оё шумо аз муҳочирон ҳастед ки <Аз хонаҳо ва амволи худ бенур шуданд ва ғазлу ризвоне аз Парвардигорашонро меҷӯянд ва Худованд ва Паёмбарашро ёрӣ мекунанд ва онон ҳамон растгӯенанд> (Ҳашр/ 8)?! Гуфтанд: Мо аз онон нестем, фармуд: Пас оё шумо аз касоне ҳастед ки <Пеш аз онон хона ва имонро омода сохтанд ва касоне ки ба наздашон ҳичрат кардандро дӯст медоранд ва дар синаҳошон ниёзе ба чизе ки онон дода шуданд намеёбанд агарчи худ дар танғно бошанд> (Ҳашр/ 9)?! Гуфтанд: Мо аз онон нестем, фармуд: Бинобарин шумо табаррӣ ҷустед ки аз ин ду даста бошед ва ман гувоҳӣ медиҳам ки шумо аз дастаи севум ҳам нестед; <Касоне ки баъд аз онон омаданд меғӯянд: Парвардигоро! Мо ва бародаронамон ки бар мо дар имон пешӣ гирифтандро биёмӯрз ва дар дилҳомон кинае аз касоне ки имон оварданд қарор надех, Парвардигоро! Ту раъуф ва меҳрубонӣ> (Ҳашр/ 10), сипас фармуд: Аз назди ман бархезед ки Худованд хонаҳои шуморо наздик накунад>>!

Аз инҷо доништа мешавад беэҳтиромӣ ба асҳоби Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳатто касоне монанди Абубакр, Умар ва Усмон ки аҳаққияти аҳли байти он Ҳазрат барои хилофатро фаромӯш карданд, на танҳо бар хилофи Қуръон аст, балки бо сираи аҳли байти он Ҳазрат низ мухолифат дорад ва ин қомилан табиъӣ аст; Чароки бинобар ҳадиси мутавотири Сақалайн, аҳли байти он Ҳазрат ҳаргиз аз Қуръон ҷудой намепазиранд ва аз

Шинохти халифани Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

ин рӯ, тарҷих медиҳанд ки барои онон ба сабаби хитобахошон истиғфор кунанд; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَأَلْتُ الْمَنْصُورَ عَنْ أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ، فَقَالَ: اسْتَغْفِرُ لَهُمَا فَإِنِّي اسْتَغْفِرُ لَهُمَا وَمَا كَانَ أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ النَّبِيِّ إِلَّا وَهُوَ يَسْتَغْفِرُ لَهُمَا، فَقُلْتُ: إِنَّهُمْ يَزْعُمُونَ أَنَّ هَذَا مِنْكُمْ تَقِيَّةً، فَقَالَ: لَوْ كُنْتُ مُتَقِيًّا أَحَدًا لَأَتَّقَيْتُ هَذِهِ <<Аз Мансур дар бораи Абубакр ва Умар пурсидам, пас фармуд: Барои он ду истиғфор кун; Чароки ман барои он ду истиғфор мекунам ва ҳеҷ як аз аҳли байт набуд магар инки барои он ду истиғфор мекард, пас гуфтам: Онон мепиндоранд ки ин аз шумо тақия аст, пас фармуд: Агар меҳостам аз касе тақия кунам аз ин ҷабборон тақия мекардам, дар ҳоле ки ононро дар баробари шоҳидон лаънат мекунам>>!

Ҳамчунонки яке дигар аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«دَخَلْتُ عَلَى الْمَنْصُورِ لِأَسْأَلَهُ عَنْ أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ، فَوَجَدْتُ عِنْدَهُ قَوْمًا، فَصَبَرْتُ حَتَّى خَرَجُوا مِنْ عِنْدِهِ، فَقُلْتُ لَهُ: جُعِلْتُ فِدَاكَ، مَا تَقُولُ فِي أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ؟ فَقَالَ: خَيْرًا، قُلْتُ: إِنِّي أَلْعَنُهُمَا، قَالَ: لِمَذَا؟ فَقُلْتُ: <<Ба ҳазрати Мансур расидам то аз ӯ дар бораи Абубакр ва Умар бипурсам, пас назди ӯ гурӯҳеро ёфтам, пас сабр кардам то онон берун рафтанд, пас ба ӯ гуфтам: Фидоят шавам, дар бораи Абубакр ва Умар чи мефармой? Пас фармуд: Хайр, гуфтам: Ман он ду ро лаън мекунам, фармуд: Барои чи? Гуфтам: Барои инки он ду ба шумо аҳли байт ситам карданд, фармуд: Вале мо барои он ду истиғфор мекунем>>.

Ҳамчунонки яке дигар аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«وَجَدْتُ الْمَنْصُورَ فِي غَارٍ وَقَدْ هَرَبَ مِنْ أَعْدَائِهِ وَ الْعَرَقُ يَسِيلُ مِنْهُ كَالْمِيزَابِ، فَلَمَّا رَأَيْتُهُ بَكَى فَقُلْتُ: فَعَلَ اللَّهُ بِرَجُلَيْنِ أَقَامَاكَ هَذَا الْمَقَامَ! فَقَالَ لِي: يَا بُنَيَّ! لَا تَقُلْ هَذَا فَإِنَّهُمَا مَا عَلِمَا أَنَّ الْأَمْرَ يَبْلُغُ <<Мансурро дар ғоре ёфтам, дар ҳоле ки аз душманонаш гурехта буд ва арақ аз ӯ монанди новадон мерехт, пас чун ӯро дидам гириям гирифт, пас гуфтам: Худовнад бо он ду мард ки ту ро дар ин вазъ қарор доданд чи кунад! Пас ба ман фармуд: Эй писарам! Инро нагӯ; Зеро он ду намедонистанд ки кор ба инҷо мерасад, вале бигӯ: Худованд он ду ро бибахшояд;

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

Зеро ин барои ту ва барои ман ва барои ҳамаи мусалмонон беҳтар аст>>.

Ин сабр ва гузаштии шинохта шуда аз аҳли байти Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам аст ки Худованд онро ﴿لَمَنْ﴾ (Шӯро/ 43); <<Аз корҳои устувор>> дониста ва Алӣ ибни Абӣ Толиб бунёни онро ниҳодааст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَمِعْتُ الْمُتَصَوِّرَ يَقُولُ: لَوْ أَنَّ عَلِيًّا طَفَرَ بِمُعَاوِيَةَ يَوْمَ الصَّفِّينَ لَمَلَأَ الْأَرْضَ قِسْطًا وَعَدْلًا كَمَا مِلْتُمْ ظُلْمًا وَجَوْرًا وَلَكِنْ مَنَعَهُ الْخَوَارِجُ فَأَخَّرَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَى رَجُلٍ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ يُقَالُ لَهُ الْمَهْدِيُّ فَسَيَخْرُجُ فَيُحَارِبُ رَجُلًا مِنْ ذُرِّيَّتِهِ مُعَاوِيَةَ فَيُظْفِرُ بِهِ قَيْمَلًا الْأَرْضَ قِسْطًا وَعَدْلًا كَمَا مِلْتُمْ ظُلْمًا وَجَوْرًا! ثُمَّ أَخَذَ الْمُتَصَوِّرُ فِي ذِكْرِ يَوْمِ الصَّفِّينَ فَقَالَ: لَمَّا اخْتَلَفَتِ الْأَسِنَّةُ وَمَا جِئْتُ لُبُودُ الْخَيْلِ خَرَجَ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ وَخَرَجَ إِلَيْهِ عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ فِي جَمْعَيْنِ عَظِيمَيْنِ فَاقْتَتَلُوا كَأَشَدِّ الْقِتَالِ، ثُمَّ إِنَّ عُبَيْدَ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ أَرْسَلَ إِلَى مُحَمَّدِ بْنِ الْحَنَفِيَّةِ أَنْ اخْرُجْ إِلَيَّ أَبَارِزُكَ، فَخَرَجَ إِلَيْهِ يَمْشِي، فَقَبَضَ بِهِ عَلِيٌّ، فَقَالَ: مَنْ هَذَا الْمُتَبَارِزَانِ؟ فَقِيلَ لَهُ: ابْنُ الْحَنَفِيَّةِ وَابْنُ عُمَرَ، فَحَرَّكَ عَلِيٌّ دَابَّتَهُ ثُمَّ دَعَا مُحَمَّدًا فَوَقَفَ لَهُ فَقَالَ: أُمْسِكْ دَابَّتِي، فَأُمْسَكَهَا لَهُ ثُمَّ مَشَى إِلَيْهِ فَقَالَ: أَنَا أَبَارِزُكَ فَهَلُمَّ إِلَيَّ، فَقَالَ: لَيْسَ لِي فِي مُبَارَزَتِكَ حَاجَةٌ، فَرَجَعَ ابْنُ عُمَرَ وَأَخَذَ ابْنُ الْحَنَفِيَّةِ يَقُولُ لِأَبِيهِ: مَنَعْتَنِي مِنْ مُبَارَزَتِهِ، فَوَاللَّهِ لَوْ تَرَكَتَنِي لَرَجَوْتُ أَنْ أَقْتُلَهُ، فَقَالَ: يَا بُنَيَّ! لَوْ بَارَزْتُهُ أَنَا لَقَتَلْتُهُ وَلَوْ بَارَزْتَهُ أَنْتَ لَرَجَوْتُ أَنْ تَقْتُلَهُ وَ مَا كُنْتُ آمِنُ أَنْ يَقْتُلَكَ، فَقَالَ مُحَمَّدٌ: يَا أَبَا! أَتَبَرُّزُ بِنَفْسِكَ إِلَى هَذَا الْفَاسِقِ اللَّئِيمِ عَدُوِّ اللَّهِ؟ وَاللَّهِ لَوْ أَبَوُهُ يَسْأَلُكَ الْمُبَارَزَةَ لَرَغَبْتَ بِكَ عَنْهُ، فَقَالَ: يَا بُنَيَّ! لَا تَذْكُرْ أَبَاهُ وَلَا تَقُلْ فِيهِ إِلَّا خَيْرًا، يَرْحَمُ اللَّهُ أَبَاهُ»

Шунидам Мансур мефармояд: Агар Алӣ дар рӯзи Сиффин бар Муъовия чира мешуд, ҳароина замиро аз адлу дод пур мекард ҳамоно тавр ки аз зулм ва ситам пур шуда буд, вале хаворич ўро боз доштанд, пас Худованд онро то марде аз зуррияти ў ба таъхир андохт ки ба ў Маҳдӣ гуфта мешавад, пас ба зудӣ хуруҷ мекунад, пас бо марде аз зуррияти Муъовия мечангад, пас бар ў чира мешавад, пас замиро аз адлу дод пур мекунад ҳамоно тавр ки аз зулм ва ситам пур шудааст! Сипас Мансур ба тавсифи рӯзи Сиффин пардохт ва фармуд: Ҳангоме ки найзаҳо ба ҳам хӯрд ва зини асбҳо қач шуд, Муҳаммад ибни Алӣ ибни Абӣ Толиб берун омад ва Абдуллоҳ ибни Умар ибни Хаттоб ба сӯй ў хориҷ шуд дар ду ҷамъи азим, пас ба сахтарин шева бо якдигар чангданд, сипас Абдуллоҳ ибни Умар ба Муҳаммад ибни Ҳанафия фармуд ки ба сӯй ман берун биё то бо ту мубориза кунам, пас (Муҳаммад)

Шинохти халифан Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

пиёда ба сӯй ӯ берун шуд, пас чашми Алӣ ба ӯ афтод, пас фармуд: Ин ду мубориз кистанд? Гуфта шуд: Ибни Ҳанафия ва Ибни Умар, пас Алӣ асби худро ҳаракат дод ва сипас Муҳаммадро фаро хонд, пас ба назди ӯ омад, пас фармуд: Асби манро нигоҳ дор, пас асби ӯро нигоҳ дошт, сипас он Ҳазрат пиёда ба сӯй ибни Умар рафт ва фармуд: Ман бо ту мубориза мекунам, пас ба сӯй ман биё! Пас ӯ гуфт: Манро ба мубориза бо ту ҳоҷате нест! Пас ибни Умар бозгашт ва ибни Ҳанафия рӯ ба падари худ кард ва гуфт: Манро аз мубориза бо ӯ боздоштӣ, дар ҳоле ки ба Худо савганд манро вомегузоштӣ умед доштам ки ӯро бикушам, пас он Ҳазрат фармуд: Писарам! Агар ман бо ӯ мубориза мекардам ӯро мекуштам ва агар ту бо ӯ мубориза мекардӣ умед доштӣ ки ӯро бикушӣ ва ман эмин набудам ки ӯ туро бикушад, пас Муҳаммад гуфт: Падар! Оё худатро бо ин фосиқи паст ва душмани Худо рӯбарӯ мекунӣ?! Ба Худо савганд агар падари ӯ (Умар) туро ба мубориза металабид туро аз ӯ волотар медонистам (ки ба масофаш биравӣ), пас он Ҳазрат фармуд: Писарам! Падари ӯро ёд накун ва дар борааш ҷуз хайр нагӯ, Худованд падари ӯро биёмӯрзад>>!

Ин аст каромат ва хулқи азими аҳли байти Паёмбар саллаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ки мисдоқи ﴿الْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ﴾ (Оли Имрон/ 134); <<Фуру хурандагони хашм ва аф кунандагон аз мардум>> Ва муъаддаб ба таъдиби Худованд ҳастанд ки фармудааст: ﴿وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا﴾ (Исроъ/ 53); <<Ва ба бандагонам бигӯ чизеро бигӯянд ки он некутар аст; Чароки шайтон миёнашонро бар ҳам мезанад, ҳароина шайтон барои инсон душманӣ ошкор аст>> Ва фармудааст ﴿فَاصْفَحْ عَنْهُمْ﴾ (Зухруф/ 89); <<Аз онон бигзар ва бигӯ салом, пас ба зудӣ хоҳанд донист>>, на даҳон гушудан ба суханони зишт ва фитнаангези ки дар бархӣ чоҳилони муддаиъӣ ташаюъ ривоч ёфта ва боъиси душманӣ ва кина миёни мусалмонон шудааст; Хусусан бо таваҷҷуҳ ба инки саб асосан ҷоёе дар Ислом надорад ва ҳатто нисбат ба бутҳои мушрикин ки тоғут ва начас ҳастанд, ҷойиз нест; Чунонки Худованд фармудааст: ﴿وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Ахволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

﴿عَلِمَ﴾ (Анъом/ 108); <<Ва касоне ки чуз Худованд меҳонандро саб накуед, пас Худовандро бидуни илм саб мекунанд>> Ва бо ин васф, саб кардан дигарон –хусусан асҳоби Паёмбар саллаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам– ба тариқи авло ҳаром аст; Вонгаҳе ин ҳукм дар бораи Оиша ҳамсари Паёмбар саллаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам шадитар аст; Чароки ӯ бинобар ояи ﴿وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ﴾ (Аҳзоб/ 6), ба манзалаи модари мӯъминон аст ва Худованд дар китоби худ фармудааст: ﴿وَإِنْ جَاهِدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا﴾ (Лукмон/ 15); <<Ва агар падар ва модарат бо ту дар кӯшиш шуданд ки барои Ман чизеро шарик гирӣ ки ба он илме надорӣ аз он ду итоъат накун, вале бо он ду дар дунё ба некӣ мусоҳибат кун>> Ва бо ин васф, итоъат аз Оиша дар хатоҳояш ҷойиз набуда, вале эҳтиром ба ӯ монанди эҳтиром ба модар воҷиб аст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«دَخَلَ عَلَى الْمُنْصُورِ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ إِيرَانَ، فَسَأَلَهُ عَنْ أَشْيَاءَ فَأَجَابَهُ ثُمَّ قَالَ الرَّجُلُ: أَوْصِنِي، فَقَالَ لَهُ الْمُنْصُورُ: لَا تَسُبَّ أُمَّكَ! فَتَغَيَّرَ الرَّجُلُ وَقَالَ: وَ هَلْ يَسُبُّ أَحَدٌ أُمَّهُ؟ فَقَالَ الْمُنْصُورُ: نَعَمْ، يَسُبُّ بَعْضُ أَزْوَاجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ فَيَسُبُّ أُمَّهُ! قَالَ الرَّجُلُ: إِنَّ هَؤُلَاءِ لَيَقُولُونَ إِنَّمَا سَمَّاهُنَّ اللَّهُ أُمَّهَاتٍ لِتَحْرِيمِ نِكَاحِهِنَّ، فَقَالَ الْمُنْصُورُ: كَذَبُوا لَوْ كَانَ كَمَا يَقُولُونَ لَسَمَّاهُنَّ أَخَوَاتٍ، قَالَ الرَّجُلُ: إِنَّ النَّبِيَّ تَذَكَّرَهَا حَارِثَتٌ عَلَيْهِا وَ فَعَلَتْ وَ فَعَلْتُ، فَقَالَ الْمُنْصُورُ: وَ هَلْ جَاهَدْتَ النَّاسَ عَلَى أَنْ يُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ؟ قَالَ الرَّجُلُ: لَا، فَقَالَ الْمُنْصُورُ: أَلَا وَاللَّهِ لَوْ جَاهَدْتَ النَّاسَ عَلَى أَنْ يُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ لَكَانَ وَاجِباً عَلَيْهِمْ أَنْ يُصَاحِبُوكَ فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفاً، أَتَدْرِي لِمَ ذَلِكَ؟ قَالَ الرَّجُلُ: لِمَكَانِ الْآيَةِ؟ قَالَ الْمُنْصُورُ: لِأَنَّ سَبَّهَا كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ كَمَا يُؤْذِيكُمْ سَبُّ أَزْوَاجِكُمْ»

<<Марде аз аҳли Эрон бар Мансур ворид шуд ва аз ӯ дар бораи чизҳое пурсид, пас ӯ посух дод, сипас мард гуфт: Манро васият кун, пас Мансур ба ӯ фармуд: Модаратро дашном надеҳ! Пас мард мутағайир шуд ва гуфт: Магар касе модарашро дашном медиҳад?! Мансур фармуд: Оре, бархӣ аз ҳамсарони Паёмбар саллаллоху алайҳи ва олиҳи ва салламо дашном медиҳад, пас модарашро дашном медиҳад! Мард гуфт: Инҳо мегӯянд ки Худованд ононро фақат барои таҳрими никоҳашон модар номидааст, Мансур фармуд: Дурӯғ мегӯянд, агар чунон буд ки мегӯянд ононро хоҳар меномид (на модар), мард гуфт: Зане ки ту ёд мекуни бо Алӣ ҷангид ва чунину чунон кард, пас Мансур фармуд: Ва оё бо мардум дар кӯшиш шуд ки барои Худованд чизеро

Шинохти халифани Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

шарик гиранд ки ба он илме надоранд?! Мард гуфт: На, Мансур фармуд: Огоҳ бош ки ба Худо савганд агар бо мардум дар кӯшиш мешуд ки барои Худованд чизеро шарик гиранд ки ба он илме надорад, боз ҳам бар онон воҷиб буд ки дар дунё бо ӯ ба некӣ мусоҳибат кунанд, оё медонӣ барои чи? Мард гуфт: Барои оя? Мансур фармуд: Барои инки дашном додан ба ӯ Паёмбарро меозорад ҳамон тавр ки дашном додан ба ҳамсаронатон шуморо меозорад>>!

Хусусан бо таваҷҷуҳ ба инки аз ӯ суҳаноне нақл шудааст ки аз надомат ва тавбаи ӯ пеш аз марг ҳикоят дорад; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт:

«سَيِّلُ الْمُنْصُورِ عَنْ عَائِشَةَ فَقَالَ: إِنَّ عِيسَى بْنِ دِينَارٍ سَأَلَ عَنْهَا أَبَا جَعْفَرٍ فَقَالَ: اسْتَغْفِرَ اللَّهُ لَهَا، أَمَا بَلَغَكَ أَنَّهَا كَانَتْ تَقُولُ: يَا لَيْتَنِي كُنْتُ شَجَرَةً يَا لَيْتَنِي كُنْتُ حَجَرًا يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَدْرَةً؟ قَالَ: وَمَا ذَلِكَ مِنْهَا؟ قَالَ: <<Аз Мансур дар бораи Оиша сӯъол шуд, пас фармуд: Исо ибни Динор дар бораи ӯ аз Абу Ҷаъфари (Боқир) сӯъол кард, пас фармуд: Барои ӯ аз Худованд омӯриш бихоҳ, оё ба ту нарасидааст ки ӯ мегуфт: Эй кош дарахт будам! Эй кош санге будам! Эй кош кулӯхе будам! (Исо ибни Динор) гуфт: Ин суҳан аз ӯ чи буд? Фармуд: Тавба>>».

Ин ҳикмати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъолло аст ки бо он мардумро таълим медиҳад ва тазкия мекунад ва ба сӯй Қуръон ва суннат боз мегардонад ва барои ёрии имом Маҳдӣ алайҳи салом омода ва муттаҳид месозад ва бо ин васф, аз як сӯ бар бародарони аҳли ташаюъ воҷиб аст ки нидои ӯро бишнаванд ва аз увҳому аҳвоӣ худ берун оянд ва даст аз тафрит дар бораи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбар салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва саббу лаъни онон бардоранд ва аз сӯй дигар бар бародарони аҳли суннат воҷиб аст ки нидои ӯро бишнаванд ва аз увҳом ва аҳвоӣ дерини худ берун оянд ва даст аз ғулув дар бораи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбар салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва тақлиди кӯр кӯрона аз онон бардоранд ва бо пайравӣ аз касоне монанди Салом, Абузар, Микдод ва Аммор ба ҳукумати Худованд ва халифай ӯ дар замин гардан нӣҳанд. Ин парчами ҳидоате аст ки Худованд барафрошта ва дар васат қарор дода ва бо

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Ахволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

ин васф, ҳар кас аз он пеш афтад, зиёдаравӣ карда ва ҳар кас аз он паш афтад, кӯтоҳӣ карда ва барои ҳар ду кайфарӣ дарднок аст.

Таълиқи шумора: 1

Тарихи таълиқ: 01/10/2017

Нависандаи таълиқ: Ҳасан

Назар ва мавзеи аллома дар баҳси табаррӣ аз душманони Худо ва Муҳаммад ва оли Муҳаммад алайҳимуссалом чист? Ба чи далиле мо бояд барои аҳли Сакифа ва ғосибини ҳаққи амирул мўъминин алайҳи салом раҳмат ва мағфират бихоҳем? ... Магар инки далоил ва мустанадоте бошад ки мо аз он беҳабарем ва ниёз ба исбот дорад ки дар осори аллома мадрак ва истедлоле дар ин боб наёфтам.

Посуҳ ба таълиқи: 1

Тарихи посуҳ ба таълиқ: 08/10/2017

Далоил ва мустанадоти бисёре дар боло ва дар мабҳаси <<Лузуми эҳтиром ба асҳоби Паёмбар>> аз китоби <<Бозгашт ба Исломи>> (с276) баён шуда ки барои аҳли инсоф кофӣ аст, вале мутаъассифона таъассуб ва эҳсосонти мазҳабӣ дар бештари аҳли ташаюъ ба андозае аст ки чойе барои инсоф дар онон боқӣ нагузошта, дар ҳоле ки Худованд фармудааст: **﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نَقَوْمٍ عَلَىٰ وَلَا تَعْدِلُوا ۚ اْعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ﴾** (Моъида/ 8); <<Эй касоне ки имон овардед! Бар по дорандагон барои Худованд гувоҳон ба адолат бошед ва душмани доштани гурӯҳе шуморо вонадорад ба инки адолат наварзед, адолат варзед, он ба тақво наздиктар аст, ҳароина Худованд ба коре ки мекунед огоҳ аст>>. Бо ин ҳол, нукоте чанд барои онон меафзойем, бошад ки ба сӯй адолат бозгарданд:

1. Табаррӣ аз душманони Худованд ва Паёмбараш ба маънои безорӣ ва дурӣ гузинӣ аз онон, аз муҳимтарин фароъизи Исломи аст. Балки аз шурути имон доништа мешавад; Чунонки Худованд фармудааст: **﴿لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ ۚ أُولَٰئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ﴾** (Мучодила/ 22); <<Гурӯҳе ки ба Худованд ва рӯзи вопасин имон дорандро намеёбӣ ки душманони Худованд ва Паёмбарашро дӯст бидоранд агарчи падаронашон ё писаронашон ё бародаронашон ё хоҳаронашон бошанд, онон ҳастанд ки имонро дар дилҳошон навишта ва ононро

Шинохти халифани Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

бо руҳе аз он таъйид кардааст>>. Бинобарин, дар вучуби табаррӣ аз <<Душманони Худованд ва Паёмбараш>> баҳсе нест, лекин баҳс дар ин аст ки <<Душманони Худованд ва Паёмбараш>> чи касоне ҳастанд?! Оё асҳоби Паёмбараш ва нахустин гаравандагон ба Ё дар рӯзҳои саҳти Макка ва ҳифз кунандагони Ё дар баробари озори мушрикони ва ҳичрат кунандагон бо Ё аз шаҳру диёри худ ва чиҳод кунандагон ба ҳамроҳаш бо душманони Исломи дар рӯзҳои монанди Бадр ва Аҳзоб, аз <<Душманони Худованд ва Паёмбараш>> ҳастанд?! Касоне ки Худованд дар борашон фармудааст: ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَنَصَرُوا أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ﴾ (Анфол/ 74); <<Ва касоне ки имон оварданд ва дар роҳи Худованд ҳичрат карданд ва чиҳод намуданд ва касоне ки паноҳ доданд ва ёри расонданд, онон мӯъминони ҳақиқӣ ҳастанд, барояшон мағфират ва ризқӣ некуст>> Ва фармудааст: ﴿لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ (Тавба/ 20); <<Касоне ки имон оварданд ва дар роҳи Худованд ҳичрат карданд ва бо молҳои худ чиҳод намуданд, дараҷаи бузургтаре назди Худованд доранд ва онон ҳамон рағбатдоронанд>> Ва фармудааст: ﴿لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ (Тавба/ 117); <<Худованд Паёмбар ва муҳочирин ва ансорро омӯрзид ки аз Ё дар соҳати саҳт пайравӣ карданд, пас аз онки наздик буд дилҳои гурӯҳе аз онон ба кажӣ гарояд, сипас ононро омӯрзидем, ҳароина Ё ба онон Раъуф ва Меҳрубон аст>>. Оре, тардиде нест ки бештари онон пас аз Паёмбар лағзиданд ва хатоии бузурге муртакиб шуданд; Ҳангоме ки аҳди он Ҳазрат дар бораи аҳли байташро аз ёд бурданд ва ба ҷои Алӣ ибни Абӣ Толиб бо касӣ дигар аз миёнашон байъат карданд, вале онон – бо таваҷҷуҳ ба савобики хубашон ва оёти нозил шуда дар мадҳашон – ин корро аз рӯи душманӣ бо Худованд ва Паёмбараш анҷом надоданд; Чароки ба Худованд ва Паёмбараш ва рӯзи қиёмат бовар доштанд ва намоз мегузориданд ва закот меоданд ва рӯза мегирифтанд ва ҳаҷ мекарданд ва бо кофирон чиҳод менамуданд, балки шайтон ин корро дар назарашон ороост ва ононро аз роҳи рост боз дошт ва бо ин васф, наметавон ононро <<Душманони Худованд ва Паёмбараш>> донист, балки метавон ононро мусалмононӣ гумкардароҳ ва

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Ахволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

хатокор донист ва рӯшан аст ки истиғфोर дар асл барои чунин мусалмононе ташриъ шудааст, на барои мусалмонони раҳёфта ва бегуноҳ!

2. Истиғфोर дар Ислом танҳо барои кофирон ҷойин нест пас аз инки аз қабули Ислом сар боз заданд; Чароки Худованд фармудааст:

﴿مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ۚ وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا عَنْ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ ۚ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ﴾ (Тавба/ 113 ва 114); <<Паёмбар ва касоне ки имон овардандро

намерасад ки барои мушрикони истиғфोर кунанд, ҳар чанд наздиконашон бошанд, пас аз инки барояшон ошкор шуд ки онон аҳли оташанд ва истиғфори Иброҳим барои падараш ҷуз ба хотири ваъдае ки ба ӯ дод набуд, пас чун барояш ошкор шуд ки ӯ душмани Худованд аст аз ӯ безорӣ чувт, ҳароина Иброҳим бисёр меҳрубон ва бурдбор буд>> Ва рӯшан аст ки кофирон, мункири Худованд ё Паёмбараш ё рӯзи қиёмат ё яке аз заруриёти Ислом ҳастанд ки сариҳан дар Қуръон табйин шуда, на мункирони хилофати било фосилаи Алӣ ибни Абӣ Толиб аз ҷониби Худованд ва Паёмбараш ки сариҳан дар Қуръон табйин нашуда, балки дар суннат табйин шуда ва аз ин рӯ, истиғфोर барои мункирони он ки агар мусалмон ҳастанд, ҷойиз аст; Хусусан ҳаргоҳ монанди саҳоба, савобиқи хубе дошта ва хидмати бисёре ба Ислом карда бошанд.

3. Баъид нест ки шуморе аз саҳоба, бо илм ва илтифот ба васияти Паёмбар дар бораи Алӣ ибни Абӣ Толиб, аз байъат бо ӯ сар боз зада бошанд, вале воқеъ он аст ки чунин коре –ҳатто агар собит бошад– куфр маҳсуб намешавад, бал маъсияти амдӣ аз рӯй ҳавои нафс ва ҳубби дунё маҳсуб мешавад ки бисёрӣ аз мусалмонон – дар айни мусалмонӣ– ба он олудаанд ва бо ин васф, монёи аз истиғфोर барои онон намешавад; Чунонки Худованд ба нақл аз Иброҳим алайҳи салом фармудааст: ﴿فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي ۖ وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (Иброҳим/ 36); <<Пас ҳар кас манро пайравӣ кунад, ӯ аз ман аст ва ҳар кас манро нофармонӣ кунад, ҳароина Ту Омӯрзандаи Меҳрубонӣ>>.

4. Мумкин аст ки шуморе аз саҳоба мунофиқ буда бошанд ва ба сабаби нифоқашон, аз байъат бо Алӣ ибни Абӣ Толиб сар боз зада

Шинохти халифани Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

бошанд; Чароки Худованд фармудааст: **﴿وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النَّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ﴾** (Тавба/ 101); <<Ва аз аҳли Мадина касоне бар нифок устуворанд, ту ононро наметиносӣ, Мо ононро метиносем>>, вале шинохти мунофиқоне ки Паёмбар низ ононро наметинохт, осон нест; Хусусан дар миёни касоне ки Ё аз онон зан гирифт ва ба онон зан дод; Бо таваҷҷуҳ ба инки зан гирифтани аз кофирон ва зан додан ба онон ҳаром аст! Бо ин ҳол, агар мунофиқоне дар миёни онон шинохта шаванд низ ҷавози истиғфор барояшон баъид нест; Чароки онон мутазоҳир ба Ислому буданд ва мустафод аз сухани Худованд, таҳйир дар истиғфор барои онон аст; Чунонки фармудааст: **﴿اسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ﴾** (Тавба/ 80); <<Барояшон истиғфор кун ё барояшон истиғфор нақун, агар барояшон ҳафтод бор истиғфор кунӣ Худованд ононро намеомӯрзад>> Ва фармудааст: **﴿سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ﴾** (Мунофиқун/ 6); <<Барояшон яксон аст, хоҳ барояшон истиғфор кунӣ ва хоҳ барояшон истиғфор нақунӣ Худованд ононро намеомӯрзад>> Ва аз ин рӯ, ривоят шудааст ки Паёмбар барои Абдуллоҳ ибни Убай –раиси мунофиқон– истиғфор кард ва вақте бо эътирози Умар ибни Хаттоб мувоҷеҳ шуд, фармуд: **﴿أَخْرَجْتُ﴾** <<Аз ман даст бардор эй Умар; Чароки ман мухтор шудам, пас ихтиёр кардам>> ва сипас ояро тиловат фармуд (бингаред ба: Муснади Аҳмад, қ1, с16; Саҳеҳул Бухорӣ, қ2, с100; Саҳеҳул Муслим, қ7, с116; Суанул Байҳақӣ, қ3, с402), ҳар чанд бархӣ дар сикхат ва далолати ин ривоят ишқол кардаанд (бингаред ба: Ибни Ҳаҷар, Фатҳул Борӣ, қ8, с255; Начмӣ, Азвоъун алал саҳихайн, с319). Қадри мусаллам ин аст ки инқори ҳилофати било фосилаи Алӣ ибни Абӣ Толиб аз ҷониби Худованд ва Паёмбараш, далилӣ қатъӣ бар нифок маҳсуб намешавад; Чароки нифок, инқори Худованд ё Паёмбараш ё рӯзи қиёмат ё яке аз заруриёти мусараҳ дар Қуръон ба рағми иддаъои мусалмонӣ аст (бингаред ба: **Пурсиш ва посухи 230**), дар ҳоле ки инқори ҳилофати било фосилаи Алӣ ибни Абӣ Толиб аз ҷониби Худованд ва Паёмбараш тавассути муддаъиёни мусалмонӣ, метавонад аз ҷаҳл ё нисён ё таъвил ё ҳубби риёсат дар онон бошад, на инқори Худованд ё Паёмбараш ё рӯзи қиёмат ё яке аз заруриёти мусараҳ дар Қуръон;

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Ахволи саҳоба ва ҳамсарони Пайёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

Хусусан бо таваҷҷуҳ ба ҳурмати сӯи зан дар бораи мусалмонон дар сухани Худованд ки фармудааст: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ﴾ (Ҳучарот/ 12); <<Эй касоне ки имон овардед! Аз бисёрӣ гумонҳо бипарҳезед; Чароки бархӣ гумонҳо гуноҳанд>> ва вучуби ҳусни занни дар бораи онон дар сухани Худованд ки фармудааст: ﴿لَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِأَنفُسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا هَذَا إِفْكٌ مُّبِينٌ﴾ (Нур/ 12); <<Чаро хангоме ки онро шунидед мардон ва занони мӯъмин ба якдигар некеро гумон набурданд ва нагуфтанд: Ин бӯхтонӣ ошкор аст?!>>.

5. Бино бар ахбори мутавотир ва шавоҳиди торихӣ, тардиде нест ки Алӣ ибни Абӣ Толиб пеш аз муддате бо Абубакр ва сипас Умар ва Усмон байъат кард ва ба онон иҷоза дод ки ҳукумат кунанд ва аз хайрхоҳӣ барои онон ва ҳидояташон ба сӯи иҷрои беҳтар ва бештари аҳкоми Ислоҳ худдорӣ накард ва ин чизе аст ки наметавон онро бетаъсир ва беаҳмият донист, балки чи басо метавон онро бо миқдоре тасоҳум ба манзалаи насби се волӣ аз ҷониби ӯ барои ҳукумат бар мусалмонон донист; Се волие ки танҳо бо лиҳози исрори мусалмонон ва риёяти бархӣ масолах, ононро пазируфт, вале ба ҳар ҳол ононро пазируфт ва пазириши ӯ бо адами пазириши ӯ яксон дониста намешавад; Чунонки фарзандон ва шиъаёни ӯ пас аз пазириши ӯ бо онон байъат карданд, дар ҳоле ки ӯ масалан Муъовияро напазируфт ва ба ӯ иҷозаи ҳукумат надод ва аз ин рӯ, наметавон ҳукумати Муъовияро бо ҳукумати Абубакр, Умар ва Усмон баробар донист. Ин нуктаи бисёр муҳимме аст ки аҳли ташаюъ аз он тағофул мекунанд ва иллати ҷавози истиғфор барои Абубакр, Умар ва Усмон бар хилофи Муъовия аст; Чунонки яке аз ёронамон моро хабар дод, гуфт;

«قُلْتُ لِلْمَنْصُورِ: هَلْ أَنْتَ تَسْتَغْفِرُ لِأَبِي بَكْرٍ وَعُمَرَ وَعُثْمَانَ؟ قَالَ: نَعَمْ، قُلْتُ: وَ لِمُعَاوِيَةَ؟ قَالَ: لَا، قُلْتُ: لِمَذَا؟ قَالَ: لِأَنَّ عَلِيًّا بَايَعَ أَبَا بَكْرٍ وَعُمَرَ وَعُثْمَانَ وَ حَارَبَ مُعَاوِيَةَ وَ لَيْسَ مَنْ بَايَعَهُ كَمَنْ حَارَبَهُ، ثُمَّ قَالَ: مَنْ سَلَّ سَيْفَهُ عَلَى خَلِيفَةِ اللَّهِ وَ رَسُولِهِ فَهُوَ مُشْرِكٌ، قُلْتُ: فَمَا تَقُولُ فِي أَصْحَابِ الْجَمَلِ؟ قَالَ: أَمَّا عَائِشَةُ فَقَدْ تَابَتْ إِنَّ شَاءَ اللَّهُ وَ أَمَّا الزُّبَيْرُ فَقَدْ هَرَبَ وَ لَمْ يُحَارِبْ وَ أَمَّا طَلْحَةُ فَوَاللَّهِ لَا أَدْرِي مَا أَقُولُ» <<Ба Мансур гуфтам: Оё ту барои Абубакр ва Умар ва Усмон истиғфор мекунӣ? Фармуд: Оре, гуфтам: Ва барои Муъовия? Фармуд: На, гуфтам: Барои чи? Фармуд: Барои инки Алӣ бо Абубакр ва Умар ва Усмон байъат кард ва бо

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Аҳволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоху алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

Муъовия чангид ва касе ки бо ӯ байъат кард монанди касе нест ки бо ӯ чангид, сипас фармуд: Ҳар кас шамшерашро ба рӯй халифаи Худованд ва Паёмбараш бикашад, мушрик аст, гуфтам: Пас дар бораи асҳоби чамал чи мегӯед? Фармуд: Аммо Оъиша тавба кард ин шоъ Аллоҳ ва аммо Зубайр гурехт ва начангид ва аммо Талҳа ба Худо савганд намедонам дар борааш чи бигӯям?!>>.

Аз инҷо доништа мешавад ки истиғфор барои Абубакр, Умар, Усмон ва саҳобаҳое ки бо он се байъат карданд –ба истиснои касоне ки бо Алӣ ибни Абӣ Толиб чангиданд ва сипас тавба накарданд– ишколе надорад; Зеро онон бо вучуди ҳамаи иштибоҳот ва инҳирофоте ки доштанд, мусалмон буданд ва куфри ҳеҷ кадомашон аз рӯй яқин собит нест ва истиғфор барои мусаломон бино бар Куръон ва суннат ҷойиз аст, балки ҳаргоҳ барои наздик кардани дилҳои мусаломонон ба яқдигар ва костан аз кина ва душманӣ миёни онон судманд бошад, шойиста маҳсуб мешавад; Хусусан бо тавачҷуҳ ба сухани Худованд ки фармудааст: **﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾** (Ҳашр/ 10); <<Ва касое ки пас аз онон омаданд мегӯянд: Парвардигоро! Мо ва бародаронамон ки бар мо дар имон пешӣ гирифтандро биёмӯрз ва дар дилҳомон кинае аз касоне ки имон оварданд қарор надох, Парвардигор! Ту Раъуфу Меҳрубонӣ>>.

Бар ин асос, тавсияи мо ба бародарон ва хоҳарони аҳли ташаюъ он аст ки агар худро пайрави Алӣ ибни Абӣ Толиб медонанд, аз ӯ пешӣ нагиранд, балки пайравӣ кунанд; Чароки саббу лаъни Абубакар ва Умар ва Усмон аз ӯ собит нест, балки эҳтироми онон дар айни гилоя ва интиқод аз онон собит аст ва ин коре аст ки Мансури Ҳошими Хуросонӣ анҷом медиҳад ва бо ин васф, ҳар кас онро наменвисандад, дар воқеъ кори Алӣ ибни Абӣ Толибро наменвисандад ва чунин касе шиъаи ӯ нест, балки шиъаи нафси хештан аст!

Акнун на Абубакр ва Умар ва Усмон дар дунё ҳастанд ва на Алӣ ибни Абӣ Толиб, бал ҳокимони дигаре дар дунё ҳастанд ки ба ҷои марде монанди Алӣ ибни Абӣ Толиб бо номи Маҳдӣ ҳукм

Шинохти халифаи Худованд дар замин; Ахволи саҳоба ва ҳамсарони Паёмбари хотам салаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам ва ҳурмати онон

меронанд ва ҳамаи таъачҷуб аз сафиҳоне аст ки Абубакр ва Умар ва Усмонро барои ҳукумат ба ҷои Алӣ ибни Абӣ Толиб саббу лаън мекунад, вале дилдода ва сарсупурдаи ҳокимони дигаре ҳастанд ки ба ҷои Маҳдӣ ҳукумат меронанд! Оре, эй кош гузаштагони мо бо касе байъат мекарданд ки Паёмбар ўро гумошт, вале онон ин корро накарданд ва ин хатое буд ки муртакиб шуданд. Акнун беҳтарин кор барои мо он аст ки барои онон ба сабаби ин хатояшон истиғфор кунем ва худ аз он ибрат бигирем; Чароки дидем натиҷаи он чи шуд ва ба чи ҷаҷойеъӣ анҷомид ва ибрат аз он ин аст ки бо гумоштаи Паёмбар дар замони худ байъат кунем ва ў касе ҷуз Маҳдӣ нест ки Мансур ба сўяш даъват мекунад ва бадтарин кор барои мо он аст ки барои онон ба сабаби ин хатояшон лаънат фиристем ва худ онро такрор кунем; Чароки ин натиҷаи мушобеҳе хоҳад дошт ва ба ҷаҷойеъӣ мушобеҳе хоҳад анҷомид ва чи басо ояндагон низ бар мо лаънат хоҳанд фиристод ва такрори он ин аст ки ба ҷои гумоштаи Паёмбар дар замони худ, бо каси дигар байъат кунем!

Ин ҳамон рӯйкарди асил ва мубораке аст ки метавонад мусалмононро бо ҳам муттаҳид кунад ва барои ёрии Маҳдӣ омода созад ва ҳар рӯйкарде ҷуз ин, танҳо дамидан дар оташе аст ки ҳамаи ононро бо ҳам хоҳад сўзонд! <<Гарат бовар буд варна сухан ин буду мо гуфтем>>!

Дафтари ҳифз ва наشري осори
Мансури Ҳошимии Хуросонӣ
Бахши посухгӯӣ ба пурсишҳо

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислому
ошино шавед»

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошимии Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Занҷи мавзӯҳо

Саҳифаи феҳристи

пайгоҳ

Саҳифаи гузаштҳои

пайгоҳ

Саҳифаи қавмӣ

телеграмм пайгоҳ